לתת הזדמנות לשאגאל לצייר
על הזגב.
כיוון שהעז בגדה בו.
כדי שאם יזמינו את התיש למ־
יזיל רשמיות — שיוכל לשבת.
: התיש דומה למדינה. קרן־
דאגרתיו.

★ ★ ★

צאת דיבה הומוריסטית

ועכשיו לסידרת השאלות ה־
נקראת „אילו... כי אז...“
אשונה היא: אילו הייתי נוכח
רעות מאחור באמצע נשף של
כי אז...
הייתי מתחיל לדבר עברית.
: שם לב אלי.
: הייתי מתיישב על הבעייה
: ממשרד־הבטחון.
הייתי מסתובב בדיוק מול פני
כדי שיראו שצריך להגדיל את

★ ★ ★

אילו הייתי נהפך לרואה ואינו
...
או לא היה איכפת לי להופיע
משרד־החוץ בלי מכנסיים.
: סוף סוף הייתי מסתכל בשקט

★ ★ ★

מכיוון שאין בצוות אנשי־עיתו־
שאלה בעיניני עיתונות.
רשה, אילו הדפיסו עלי את כל
ונות?
הייתי מיד תובע למשפט על

: אילו הדפיסו את כל האמת

הכוכב. אם הזמרת ארתה קיט, העומדת לבקר השבוע בישראל, זכתה בתואר „הזמרת בעלת הקול של חדר־המיטות“, הרי יצחק („צחי“) שמעוני ראוי בלי ספק לתואר „הנער בעל קול האצבעות המלטפות“. בזכות לטפנות לבבית זאת, שהיא היפוכו הגמור של הטון הרשמי היבש והאחיד המקובל בדדיו, זכה שמעוני ליהפך לכוכב מספר אחד של גלי האתר בישראל. בצל, מאחורי גבו של שמעוני, מסתתרים שותפו הוותיק עוזי **בחידון המוסיקלי**, אלון שמוקלר, המארגן את הצד המוסיקלי של התוכנית, וחסופר יהודה האזרחי, המחבר את השאלות המוגשות לצוות לפיענוח היתולי.

הצוות. המבריק ביותר בין ארבעת חברי הצוות בניסוחים קולעים הוא שלום רוזנפלד, סופר **מעריב** (למעלה משמאל). חברו למקצוע, כתב **הבוקר** גבריאל צפרוני (למעלה מימין), הוא מן האנשים שנולדו עם התכונה הנדירה לעורר צחוק בכל פעם שיפתחו את פיהם, ויהיה אשר יהיה תוכן הדברים. אמנון אחי־נעמי, איש קול **ישראל** (למטה משמאל), הוא בעל האימרות המפולפלות ביותר בנוסח צרפתי, ובכל תוכנית חייב העורך להשמיט אחר כך כמה מהערותיו בעניני נשים. שאול ביבר (למטה מימין), מי שהיה הטיל אולנשפיגל של הפלמ"ח, וגיבור מיסב ספורי **הקזבים**.

סיפור במוסיקה־על־רגל־אחת, משמיע חיקויים
זה למקהלה ותזמורת, בה גם ניגן בפסנתר.

המשטרה סוגרת תיכף את העיתון.
היתי נהפך לעסקן ציבורי.

★ ★ ★

גן־עדן של כפיים

אני מקווה שכולכם ראיתם או .שמעתם על
ני ראשונות. שם הוצג אותו סיפור־מעשה כפי
קף בנקודות־מבט שונות. סיפור דומה יהיה
די של הצוות בתוכנית זאת. אני נותן לכם שני
יבר: „תן גם כיפות!“) תפתחו אותם בספר
רק ג. שם נמצא הסיפור על אדם, חוה, הנחש,
התפוח, בזיעת אפך ובעצב תלדי בנים. ובכן,
ברי הצוות ימלא תפקיד בסיפור. אדם יהיה שלום
וה, באופן אוטומאטי — גבריאל צפרוני. (צפ־
לא אכלתי מספיק הורמונים!“) הנחש, בלי ספק
אחי־נעמי. התפוח, לא נופל רחוק מן העץ —
(אחי־נעמי: „רגע אחד. אם אני מכיש משהו,
לדעת אם יש פה עזרה ראשונה.“ שמעוני:
ח מבין את תפקידו?“ צפרוני: לא חשוב. הוא
ל על־ידי“)

★ ★ ★

(אדם): זה היה כך. לא זוכר בדיוק את היום.
שהיה כבר חשמל ומים. אני חושב שזה היה
תה הגדולה.

גן, ממש כמו בגן־עדן, וקראתי את גן העדן
מילטון, היה משעמם, משעמם מאד. והבטלה מביאה להירהורי חטא. אמרתי לקדוש ברוך הוא: „משעמם לי.“ או הוא הלך והתחיל לשאול אותי שאלות כמו שמוליק רוזן. הביא לי את כל הבהמות והעופות שאתן שמות.

נתתי לכולם שמות, ובכל זאת היה לי משעמם. אמרתי לקדוש ברוך הוא: „למה לי אין עזר כנגדי? איפה הצדק? אדם לא מברזל!“ רק אמרתי את זה, נרדמתי. לא יודע, אולי זאת היתה זריקת מורפיום או משהו כזה. התעוררתי והסתכלתי — איזה חתיכה!

טוב, מה שהיה אחר־כך זה לא חשוב. ממילא הצנזורה תוציא את זה. בכל אופן, יום אחד ראיתי תלוייה על העץ הודעה בחתימת הרשות המוסמכת שאסור לאכול תפוחים. אמרתי לחוה שלא תאכל ולא תע־שה צרות, כי אם יקרה משהו, אז תיכף יהיה בהעולם הזה כל הסיפור.

אני אגיד לכם, בדרך כלל אני לא קנאי, אבל שם בין החברה בגן־העדן היה אחד מהחברה שלא מצא חן בעיני. כזה חלקלק, מרוח כולו בבריליאנטין. אמרתי לחוה: „אל תתעסקי אתו. אני לא רוצה שיהיו לך ענ־יינים אתו.“

יום אחד, אני יושב לי בכיסא נוח, ממש גן־עדן, ופתאום אני רואה שאשתי איננה. אני מחכה ומחכה.

לבסוף היא מופיעה עם הנחש, וברק מוזר בעיניהם. ופתאום היא מתחילה לדבר אלי בטון שאף פעם לא שמעתי כמוהו. „אדם,“ היא מתחילה לצעוק, „אין לי מה ללבוש!“ אני שואל: „מה שיש לך, זה לא מספיק?“ והיא עונה: „מה זאת אומרת? מה תגיד משפחת המלאך גבריאל, ומשפחת המלאך רפאל? שם תמיד לובשים את המודה האח־רונה.“ „חוה,“ אני אומר לה, „מאין לך כל הדיבורים האלה?“ היא התנפלה עלי בצע־קות: „תרח זקן! אתה בכלל לא מבדיל בין טוב לרע!“ אני אומר לה: „אל תדברי ככה. עוד יגרשו אותנו מפה!“ אז היא עונה לי: „מה יש? כולם נוסעים לחוץ־לארץ, ניסע גם אנחנו. שמע, אדמלה, קח תפוח. בחיי תאוה לעיניים.“

לקחתי את התפוח ואכלתי, נעשה לי חר־שך בעיניים. התחלתי לראות כל מיני דברים — אבל הצנזורה לא תעביר. רצתי לעץ התאנה, לקחתי עלה בתשלומים, והשאר כבר כתוב בתוך החומש.

★ ★ ★

צפרוני (חוה): הסיפור שלי מתחיל בהת־יישבות בגן־העדן. יום אחד אדם אישי הלך לצרכניה של המושב. נשארתי לבדי על הדשא ליד הנהר. פתאום אני שומע... סלי־חה, שומעת; עוד לא התרגלתי לתפקיד... שמהמטע, על־יד עץ החיים, נשמע איזה רישרוש. חשבתי — מסתנן. פתאום מופיע לו משם הנחש, מתקרב אלי ואומר: „סליחה. פה נרשמים למחנה נודיסטים?“

„מה פתאום?“ אני אומרת לו, „פה שיכון ותיקים סוג אלף אלף.“ הסתכלתי בו ו־ ראיתי את החטא בעיניו. הוא אמר שהוא אמן וכל מטרתו לצייר אותי, מכיוון שאני נראית כמו מודל. אמרתי לו שילך לחנוס ממילו או למישהי אחרת, מפני שאני לא מספיק אינטלקטואלית בשבילו. „מלבד זה,“ אמרתי, „מ אתה אמן, למה אין לך שערות פרועות?“ אז הוא אמר, שהוא רוצה להיות מקורי.

פתאום הוא קרץ לי, וכבר רציתי לפנות לו עורף, כי הוא נמאס עלי. הוא היה גועלי. אם נעניתי לו, אז זה רק בגלל דרכי חיזורו. מאז שהתחתנתי אף אחד לא חיזר אחרי.

פתאום ראיתי שאדם בא, אז אמרתי ל־ עצמי, שיקנא קצת. למה שלא יקנא? כל אשה רוצה שיקנאו קצת. אמרתי לנחש, ש־ אם הוא דוקא רוצה לצייר, שיצייר את התפוחים. הוא אמר לי בקריצה שהוא לא אוהב לצייר תפוחים שאינם למאכל.

טוב, אני לא רוצה להאריך, שלא תחשבו שבגלל זה שאני אשה אני מדברת הרבה. הנחש אמר: „קח' תפוח, ונראה אותך או־ כלת.“ אמרתי לו: „אני בדיאטה.“ אמר לי: „לא נכון. את מפחדת מבעלך.“ טוב, לא היתה לי ברירה, וטעמתי.

לתפוח היה טעם גן־עדן, סליחה — טעם גיהינום. בא אדם, נתת' לו לגמור את ה־ תפוח. אחר כך אמרתי לו: „אדם, אולי גם אני אלבש פעם שמלה?“ אמר לי: „הדבר הראשון שעולה בדעתך אחרי שאכלת מה־ תפוח הוא שמלה חדשה.“ בכל אופן, הוא רץ והביא כמה עלי תאנה, ותיכף תפרתי לי מכמה עלים חצאית חדשה ובערב יצאנו לטייל.

הלכנו, ופתאום שומעים בערב אוזקה. שמענו אוזקה — נכנסנו למקלט, כמו שה־ תקנות אומרות. פתאום קראו לנו. אדם יצא ודיבר עם מלאך אחד, עם חרב מתהפכת. ההוא אמר לו שהבוס רואה ברומאן שלי עם הנחש הפרת חוזה ומגרש אותנו.

אמרתי: „מה זה, סדום? ומה עם הפיצו־ יים?“ אמרו לנו, שמגרשים אותנו בלי פי־ צויים. אמרתי: „אני אפנה להסתדרות! פו־ עלים הם עוד לא הפקר בארץ הזאת!“ ו־ כמעט הצלחתי, אבל אדם הוא רך־לב וקילקל לי את הכל. הוא אמר: „בואי נצא כבר. לא אוהב סקנדלים.“

נו, מאז אנחנו שייכים ליוזמה הפרטית ואנחנו עצמאיים. הפרנסה דוקא לא רעה, אבל מאז שאכלתי מהתפוח יש לי כל פעם כאבים איומים בזמן הלידה. זה מה שכתוב שם „והוא ימשול בך“ זה לא כל כך נורא, מכיוון שממילא כל הרכוש רשום על שמי.

★ ★ ★

אחי־נעמי (הנחש): אני שמח שנותנים לי לדבר. קודם רק קיללו אותי. באותו יום ישבתי לי בשקט על שפת הבריכה שליד נהר פרישון, כשאני משכשך את רגלי במים וקורא את חדשות הספורט בעיתון המודיע. אז עוד לא הלכתי על גחוני, היו לי רג־ליים ובכלל הייתי צעיר ויפה.

פתאום באה חוה, לבושה רק בכובע קש וקלוש מעלי תאנה. היא התחילה לנדנד לי ולשכנע אותי שאלמד את אדם כל מיני דברים כמו דו"ח קינסיי ועוד דברים כאלה.

אמרתי לעצמי: למה לי להכניס את הראש למיטה של שכנים? אמרתי לה: „אל תעוררי עד שיחפץ.“ אמרה לי: „הוא לא חפץ ואני עוד מעט אתפוצץ.“

בקיצור, לא נתנה לי מנוחה. לקחתי אגס והכנסתי לה לפה, שיהיה רגע שקט. פתאום בא אדם, כולו ערום, בלי משקפיים. ראה שחוה אוכלת, אמר: „גם אני רוצה!“ אמר־ תי לו: „קח לך.“

אבל אדם לא רואה כלום בלי משקפיים, אז במקום תפוח הוא קטף מהעץ גזר. אכל את הגזר, והיות שהגזר מועיל לראייה, אז נפקחו לו העיניים והוא ראה את האשה ו,כבר הבין מה צריך לעשות בלי שום הסברים.

פתאום נשמע קול גדול: „היקה! היקח!“ ואדם הוא באמת יקה. במקום לשבת בשקט, הוא מתחיל לצעוק: „אינני!“ אז הקול אר־ מר: „למה אתה מתחבא“ אדם, הטיפש הזה, אומר: „כיוון שאני לא לבוש.“ הקול ממשיך לשאול: „האם אתה משחק משחקים אסורים?“ א האזאמור: „האשה נתנה לי!“ שואל הקול: „חוה, איך את לא מתביישת?“ אומרת חוה: „הנחש השיאני“ כאילו שאני ערכתי לה נישואין. רגע, עכשיו בכלל מת־ ברר לי מהפנקס הקטן שלי, שבאותו יום לא הייתי בכלל בגן־עדן, כי שיחקתי קלפים בגיהינום, ויש לי לכך שני שדים מהימנים.

★ ★ ★

ביבר (התפוח): אני בכלל יודע מעט על כל העניין הזה, כי ברגע הכי מעניין כבר נאכלתי. אבל אני מוכרח לספר לכם קצת את תולדותי. בהתחלה, זה לא היה גן־עדן. היה סתם גן, יום אחד החליט מי שהחליט לעשות שם קצת סדר, לסדר את הגן בשר־ רות וכולי. החליט לעשות סדר — העביר את כל העניין למטעי האומה.

אז התחילו לבוא ולעשות מעשים מגונים בגן. אנחנו התפוחים לא היינו מרוצים מזה, ולכן הקמנו את שורת התפוחים המתנדבים. דרשנו ממטעי האומה שייפסיקו המעשים המגונים, או שלחו לנו שומר, וזה היה ה־ נחש. הנחש רק בא, הוא הסתובב בגן ורצה לאכול תפוחים. אבל לא היה נעים לו, אז הוא התחיל לפתות עוד אנשים שיאכלו כדי שהוא לא יהיה יחידי. אנחנו, שורת התפו־ חים המתנדבים, לא הסכמנו לזה והתחלנו לעשות צעקות, ואז באו אדם וחוה ואכלו אותי. אחר כך שמעתי שגירשו אותם, ולכן הם התחילו לאכול תפוחים מקליפורניה.